

○ คำสั่ง

(จ. ๒๑)

คำร้องที่ คผ. ๑๕๓/๒๕๖๒
คำสั่งที่ คผ. ๒๑/๒๕๖๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง	นายสุทรศิลป์ สิงหวิโรจน์	ผู้ฟ้องคดี
	นายกองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๑ องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๒	ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๒๒๒/๒๕๖๒ หมายเลขแดงที่ ๑๔๕/๒๕๖๒ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองอุบลราชธานี)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๗๒๖,๒๒๔ บาท กรณีที่ผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ถูกกล่าวหาว่าได้ร่วมกันทุจริตเกี่ยวกับการดำเนินโครงการในงบลงทุนที่ดินและ

/สั่งปลุกสร้าง...

สิ่งปลูกสร้างตามข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๘ และงบประมาณที่ใช้จ่ายจากเงินสะสมของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จำนวน ๕ โครงการ ได้แก่ โครงการที่ ๑ โครงการก่อสร้างรางระบายน้ำคอนกรีตเสริมเหล็กบ้านตะแบก หมู่ที่ ๘ โครงการที่ ๒ โครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กบ้านสะอาง หมู่ที่ ๑๒ โครงการที่ ๓ โครงการก่อสร้างซ่อมแซมปรับปรุงถนนคอนกรีตเสริมเหล็กบ้านหาด - บ้านแตระ หมู่ที่ ๓ โครงการที่ ๔ โครงการก่อสร้างถนนคอนกรีตเสริมเหล็กบ้านสนวน หมู่ที่ ๒ และโครงการที่ ๕ โครงการขุดลอกลำห้วยบ้านบกห้วยเหนือ (บ้านแดงถึงบ้านบก) หมู่ที่ ๑๓ โดยดำเนินการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้รับจ้างทั้งที่ยังไม่ได้ดำเนินการก่อสร้างตามโครงการ จำนวน ๔ โครงการ และดำเนินการเบิกจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้รับจ้างโดยที่งานก่อสร้างยังไม่เสร็จเรียบร้อย อีกจำนวน ๑ โครงการ เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน ๔,๔๖๔,๘๐๐ บาท ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองไม่แจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ไม่แจ้งสิทธิร้องทุกข์หรือฟ้องคดีต่อศาลปกครอง ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๖๒ ผู้ฟ้องคดีได้ทราบโดยบังเอิญจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งต่อศาลปกครองอุบลราชธานี ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๘๓/๒๕๖๑ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งดังกล่าว โดยมีหนังสือที่ ศก ๗๑๒๐๑/๔๐๕ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งคำสั่งเรียกให้ชดใช้เงินดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และมีหนังสือที่ ศก ๗๑๒๐๑/๕๘๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนอีกครั้งหนึ่ง หากไม่ชำระภายในเวลาที่กำหนดจะใช้มาตรการบังคับทางปกครองกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ อุทธรณ์คำสั่งให้ชดใช้เงินต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีหนังสือลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ แจ้งคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา เนื่องจากผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และให้เพิกถอนหนังสือที่ ศก ๗๑๒๐๑/๔๐๕ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เนื่องจากการกระทำละเมิด

/ต่อหน่วยงาน...

ต่อหน่วยงานของรัฐ และเพิกถอนหนังสือ ที่ ศก ๗๑๒๐๑/๕๙๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดีวันละ ๕๐๐ บาท ตั้งแต่วันที่ ๒๙ พฤษภาคม ๒๕๖๒ จนถึงวันฟ้องคดี รวมเป็นเงินจำนวน ๓๓,๐๐๐ บาท และนับแต่วันถัดจากวันฟ้องจนถึงวันที่หยุดการกระทำละเมิด พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี จนกว่าจะชำระเสร็จ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำขอมาพร้อมกับคำฟ้อง ขอให้ศาลกำหนดวิธีการคุ้มครองชั่วคราวก่อนการพิพากษาคดี ตามมาตรา ๖๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งอ้างตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๗๒๖,๒๒๔ บาท และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศก ๗๑๒๐๑/๔๐๕ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งคำสั่งทางปกครองดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบแล้ว โดยส่งหนังสือแจ้งคำสั่งเมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๖๑ ทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดีที่แจ้งไว้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คือ ภูมิลำเนาบ้านเลขที่ ๔๔๕ หมู่ที่ ๖ และบ้านเลขที่ ๑๔๔/๑๙๐ หมู่ที่ ๔ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอขุขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ และปรากฏผู้ลงลายมือชื่อในใบตอบรับของไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ มีความเกี่ยวพันเป็นหลานของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับ ซึ่งการแจ้งคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นไปโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และผู้ฟ้องคดีไม่ได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดแต่อย่างใด หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีชำระหนี้ ตามหนังสือที่ ศก ๗๑๒๐๑/๕๙๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน และปรากฏผู้ลงลายมือชื่อในใบตอบรับของไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ มีความเกี่ยวพันเป็นหลานของผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับหนังสือดังกล่าว ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับหนังสืออุทธรณ์คัดค้านคำสั่งให้ชดใช้เงินของผู้ฟ้องคดี ลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เห็นว่า ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์แล้ว จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ แจ้งคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีมีประเด็นที่จะต้องพิจารณาคำฟ้องนี้เป็นคำฟ้องที่ศาลรับไว้พิจารณาได้หรือไม่ โดยคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และมีคำขอให้ศาลเพิกถอนคำสั่งพิพาทดังกล่าว พร้อมทั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายและการกระทำละเมิดอันเกิดจากคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้อยู่ในบังคับของคำสั่งดังกล่าว จึงเป็นผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากคำสั่ง และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายของผู้ฟ้องคดี ที่ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้เพิกถอนคำสั่งที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นคำขอที่ศาลมีอำนาจกำหนดคำบังคับให้ได้ ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และโดยที่คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทนอันเป็นเหตุพิพาทในคดีนี้ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ และมีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มิได้กำหนดขั้นตอนหรือวิธีการอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวไว้เป็นการเฉพาะ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๓ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๔๘ ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองใดไม่ได้ออกโดยรัฐมนตรีและไม่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะ ให้คู่กรณีอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองนั้นโดยยื่นต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑

/เรื่อง...

เรื่อง เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๗๒๖,๒๒๔ บาท และได้มีหนังสือ ที่ ศก ๗๑๒๐๑/๔๐๕ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งคำสั่งทางปกครองดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดีที่แจ้งไว้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คือ บ้านเลขที่ ๔๔๕ หมู่ที่ ๖ และเลขที่ ๑๔๔/๑๙๐ หมู่ที่ ๔ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอชูขันธุ์ จังหวัดศรีสะเกษ และปรากฏผู้รับในใบตอบรับของไปรษณีย์เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ซึ่งมีการลงลายมือชื่อผู้รับโดยมีความเกี่ยวพันเป็นหลานของผู้ฟ้องคดี กรณีจึงถือว่าผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งพิพาทเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ ผู้ฟ้องคดีจึงต้องอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งพิพาทภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งหรือถือว่าได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว กล่าวคือ ผู้ฟ้องคดีต้องอุทธรณ์คำสั่งภายในวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๖๑ การที่ผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา กรณีจึงถือไม่ได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการอุทธรณ์ตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ อันเป็นการแก้ไขความเดือนร้อนก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีพึ่งทราบคำสั่งเรียกให้ชดใช้เงินดังกล่าวโดยบังเอิญเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๖๒ นั้น ถึงแม้ว่าหากข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ผู้ฟ้องคดีก็ชอบที่จะอุทธรณ์คำสั่งพิพาทภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้ทราบคำสั่ง แต่ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ได้อุทธรณ์คำสั่งภายในระยะเวลาดังกล่าวแต่อย่างใด ประกอบกับท้ายคำสั่งพิพาทผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งวิธีการอุทธรณ์และระยะเวลาการอุทธรณ์ไว้แล้ว จึงไม่ทำให้ระยะเวลาการยื่นคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีต้องขยายเป็นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับคำสั่งทางปกครองดังกล่าวตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จึงเป็นกรณีที่ผู้ฟ้องคดียังมีได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือนร้อนหรือเสียหายตามที่กฎหมายกำหนด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และการที่ศาลจะพิจารณาว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กระทำละเมิดอันเกิดจากคำสั่งทางปกครองดังกล่าว และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องชำระค่าเสียหาย

/ให้แก่...

ให้แก่ผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด ศาลต้องพิจารณาก่อนว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นั้นชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่มีสิทธิฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งดังกล่าวแล้ว ศาลจึงไม่อาจพิจารณาถึงความชอบด้วยกฎหมายของคำสั่งดังกล่าวได้ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีในข้อหาเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อันเกิดจากคำสั่งทางปกครองพิพาทได้เช่นกัน ส่วนคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนหนังสือ ที่ ศก ๗๑๒๐๑/๔๐๕ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เนื่องจากกระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ และเพิกถอนหนังสือ ที่ ศก ๗๑๒๐๑/๕๙๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน นั้น เห็นว่า หนังสือดังกล่าวเป็นเพียงการแจ้งคำสั่งทางปกครองให้ผู้ฟ้องคดีทราบและแจ้งเตือนให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามคำสั่งทางปกครองที่พิพาทเท่านั้น หนังสือทั้งสองฉบับดังกล่าวไม่ได้มีผลเป็นการกระทบสิทธิใดๆ ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้เป็นผู้ได้รับความเดือนร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือนร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากการแจ้งหนังสือดังกล่าว ที่จะมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสองต่อศาลปกครอง ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และเมื่อศาลไม่อาจรับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอให้ศาลกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพาทเพื่อบรรเทาทุกข์ให้แก่ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องคดีนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และให้คืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นมีความคลาดเคลื่อนทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมาย เพราะสำเนาเอกสารใบตอบรับของไปรษณีย์ชุมชนที่ศาลเรียกจากผู้ถูกฟ้องคดีมาได้อ่านเป็นการเสนอต่อศาลฝ่ายเดียว โดยคำชี้แจงของผู้ถูกฟ้องคดี ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๒ เป็นฟ้องแย้ง เพราะอ้างเหตุเดียวกัน ปฏิเสธและมีคำขอให้ตนชนะคดี เอกสารชั้นไต่สวนคำขอมาตรการชั่วคราวนี้ ศาลได้รับรองสำเนาและแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบ แต่ไม่ได้ให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงโต้แย้งแสดงพยานหลักฐาน เพื่อหักล้างพยานหลักฐานใหม่นอกฟ้อง ซึ่งหากให้โอกาสผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติมหรือเรียกคู่กรณีมาไต่สวนสองฝ่ายต่อหน้าศาลแล้วจะทราบว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีหลักฐานในเขตจังหวัดศรีสะเกษ การที่ศาลมีคำสั่งชี้ขาดคดีให้เสร็จเด็ดขาดไปจากศาลตามคำขอของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นข้อบกพร่องสำคัญในกระบวนการพิจารณา

/ที่ทำให้...

ที่ทำให้ผลของคดีไม่มีความยุติธรรม ผู้ถูกฟ้องคดีได้เปรียบในฐานะผู้ใช้อำนาจรัฐ และไปรษณีย์เป็นกิจการของรัฐที่ผู้ฟ้องคดีไม่อาจแทรกแซงได้ โดยในทางกลับกัน หากศาล เชื่อถือพยานหลักฐานของฝ่ายผู้ฟ้องคดี ก็ไม่มีกรณีที่ศาลจะสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีแพ้คดีโดย ไม่ต้องทำคำให้การ กรณีที่เกิดขึ้นนี้จึงยังไม่มี การรับฟังความสองฝ่าย ผู้ฟ้องคดีมีภูมิลำเนา และเกิดจังหวัดสกลนคร มีญาติทางสายโลหิตและทางกฎหมายเพียงคนเดียวในเขตจังหวัด ศรีสะเกษ คือ นายภัทรภูมิ สิงห์โรจน์ อายุ ๒๕ ปี เป็นผู้พิการทางสมอง อาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๔๔/๑๖๕ หมู่ที่ ๔ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอขุขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ ส่วนผู้ฟ้องคดีทำงานอยู่ที่ บ้านเลขที่ ๔๔๕ หมู่ที่ ๖ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอขุขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ โดยหลักฐานใบตอบรับ ของไปรษณีย์ มีลายมือชื่อบุคคลอื่นลงชื่อรับแทน มีลายมือพนักงานนำจ่ายไปรษณีย์ ลงรายละเอียดของผู้รับว่าเป็นหลานของผู้ฟ้องคดี ลงรับในวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ เวลา ๑๒.๓๐ นาฬิกา เช่นเดียวกันทั้งสองแห่ง ผู้ฟ้องคดีมีข้อสังเกตว่า พนักงานนำจ่ายไปรษณีย์ ตำบลห้วยเหนือซึ่งมีคนเดียวไม่อาจนำจ่าย เขียนรายละเอียดผู้รับ และลงลายมือชื่อนำจ่าย พร้อมกันในวันและเวลาเดียวกันทั้งสองสถานที่ได้ ผู้ฟ้องคดีไม่ทราบว่าลายมือชื่อผู้รับ เป็นของผู้ใด การที่ศาลวินิจฉัยว่าการแจ้งเช่นนี้ชอบแล้ว จึงไม่เป็นธรรม ส่วนคำให้การ ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๘๓/๒๕๖๑ ที่ศาลส่งสำเนาให้ผู้ฟ้องคดีด้วยหนึ่งชุด ไม่ได้เป็นการแจ้ง คำสั่งทางปกครอง เพราะไม่มีกฎหมายกำหนดวิธีการแจ้งเช่นนี้ไว้ ผู้ฟ้องคดีเชื่อว่าผู้ถูกฟ้องคดี ออกคำสั่งทางปกครองดังกล่าวจริง แต่การแจ้งคำสั่งทางปกครองรายผู้ฟ้องคดีเกิดความบกพร่อง ของพนักงานไปรษณีย์ และที่ศาลวินิจฉัยว่าหนังสือแจ้งของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นเพียง การแจ้งคำสั่งทางปกครองและแจ้งเตือนเท่านั้น ยังไม่กระทบสิทธิใดๆ ของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีได้รับสำเนาคำชี้แจง (คัดค้านคำขอวิธีการชั่วคราว) ของศาลปกครองอุบลราชธานี ในคดีหมายเลขดำที่ บ. ๘๓/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๖๒ ที่ศาลส่งให้ผู้ฟ้องคดีมี ข้อความว่า อยู่ระหว่างถูกดำเนินการบังคับคดีทางปกครอง และขอความตามหนังสือ ที่ สก ๗๑๒๐๑/๖๒๔ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๖๒ ในคดีนี้มีข้อความว่า เพื่อมิให้ขาดอายุความ ในการบังคับคดี จึงได้ขอความเห็นชอบต่อผู้ว่าราชการจังหวัดศรีสะเกษเพื่อดำเนินการ ขออนุมัติใช้มาตรการบังคับคดีทางปกครองกับผู้ฟ้องคดีเป็นการต่อไป ข้อความข้างต้นแสดงว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้ใช้มาตรการบังคับทางปกครองแล้ว คุณคามผู้ฟ้องคดี เมื่อได้รับอนุมัติ ใช้อำนาจต่อไปก็จะสืบทรัพย์ ยึด และอายัดทรัพย์ของผู้ฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ อันเป็นการ ดำเนินการฝ่ายเดียวโดยไม่ได้บอกกล่าวหรือแจ้งผู้ฟ้องคดีภายในอายุความสิบปี

/ขอให้...

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้ศาลปกครองชั้นต้นรับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ใดได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหาย หรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ อันเนื่องจากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือมีข้อโต้แย้งเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองหรือกรณีอื่นใดที่อยู่ในเขตอำนาจศาลปกครองตามมาตรา ๙ และการแก้ไขหรือบรรเทาความเดือดร้อนหรือความเสียหายหรือยุติข้อโต้แย้งนั้น ต้องมีคำบังคับตามที่กำหนดในมาตรา ๗๒ ผู้นั้นมีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครอง และวรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้ต่อเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าวและได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ภายใต้บังคับมาตรา ๔๘ ในกรณีที่คำสั่งทางปกครองใดไม่ได้ออกโดยรัฐมนตรี และไม่มีความหมายกำหนดขั้นตอนอุทธรณ์ภายในฝ่ายปกครองไว้เป็นการเฉพาะ ให้คู่กรณีอุทธรณ์คำสั่งทางปกครองนั้นโดยยื่นต่อเจ้าหน้าที่ผู้ทำคำสั่งทางปกครองภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ตนได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ค่าสินไหมทดแทน เนื่องจากได้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ เป็นเงินจำนวน ๑,๗๒๖,๒๒๔ บาท โดยผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาแล้วมีหนังสือลงวันที่ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ แจ้งคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา เนื่องจากผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำสั่งเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ได้รับความเป็นธรรม จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ พร้อมทั้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นคดีพิพาท

/ตามมาตรา ๙...

ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ ที่เรียกให้ผู้ฟ้องคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนนั้น ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายของเจ้าหน้าที่ที่มีผลกระทบต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดี จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ และผู้ฟ้องคดีเป็นคู่กรณีในคำสั่งทางปกครองดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงอยู่ในบังคับที่จะต้องอุทธรณ์คำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว ตามนัยมาตรา ๓ ประกอบมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เพื่อแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาล ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ ศก ๗๑๒๐๑/๔๐๕ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ แจ้งคำสั่งทางปกครองดังกล่าวและแจ้งสิทธิการอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับแจ้งคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังภูมิลำเนาของผู้ฟ้องคดีที่แจ้งไว้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ คือ บ้านเลขที่ ๔๔๕ หมู่ที่ ๖ และเลขที่ ๑๔๔/๑๙๐ หมู่ที่ ๔ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอขุขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ และปรากฏในใบตอบรับของไปรษณีย์ว่า มีผู้ลงลายมือชื่อเป็นผู้รับโดยมีความเกี่ยวพันเป็นหลานของผู้ฟ้องคดี เมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๖๑ แต่ผู้ฟ้องคดีได้โต้แย้งมาในคำร้องอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีหลานอยู่ในจังหวัดศรีสะเกษและไม่ทราบว่าผู้ที่ลงลายมือชื่อเป็นผู้รับหนังสือดังกล่าวเป็นผู้ใด การแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นความบกพร่องของพนักงานไปรษณีย์อย่างไรก็ดี ผู้ฟ้องคดีได้ยอมรับมาในคำฟ้องว่าผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยบังเอิญเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๖๒ จึงถือได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าวอย่างช้าที่สุดเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๖๒ ซึ่งในกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีต้องอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ภายในสิบห้าวันนับแต่วันดังกล่าว คือ วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือลงวันที่ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ยื่นอุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงเป็นการยื่นอุทธรณ์เมื่อพ้นกำหนด

/ระยะเวลา...

ระยะเวลาอุทธรณ์แล้ว กรณีจึงถือว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนหรือวิธีการ สำหรับการแก้ไขความเดือดร้อนหรือเสียหายตามที่กฎหมายกำหนดก่อนนำคดีมาฟ้อง ต่อศาล ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่งองค์การบริหาร ส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง เรียกให้ผู้ฟ้องคดี รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไว้พิจารณาได้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า ศาลไม่สามารถรับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องขอให้เพิกถอนคำสั่ง องค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ ไว้พิจารณาได้ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการสำหรับการแก้ไข ความเดือดร้อนหรือเสียหายก่อนการฟ้องคดี ตามมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องในส่วน ที่ฟ้องขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดอันเกิดจากคำสั่ง ทางปกครองดังกล่าวได้เช่นกัน

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า หนังสือ ที่ ศก ๗๑๒๐๑/๔๐๕ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งคำสั่งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เนื่องจาก กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ และหนังสือที่ ศก ๗๑๒๐๑/๕๙๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งให้ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน กระทบสิทธิผู้ฟ้องคดีแล้ว เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ อยู่ระหว่างดำเนินการบังคับคดีทางปกครองแล้ว นั้น เห็นว่า หนังสือทั้งสองฉบับดังกล่าว เป็นเพียงการแจ้งคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยเหนือ ที่ ๓๒๔/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ และแจ้งเตือนให้ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติตามคำสั่งทางปกครองดังกล่าวเท่านั้น ไม่ได้มีผลเป็นการกระทบสิทธิหรือหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ใช่ ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจ หลีกเลี่ยงได้อันเนื่องมาจากหนังสือทั้งสองฉบับดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีสิทธิฟ้องขอให้ เพิกถอนหนังสือ ที่ ศก ๗๑๒๐๑/๔๐๕ ลงวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งคำสั่งให้ชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เนื่องจากกระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ และหนังสือ ที่ ศก ๗๑๒๐๑/๕๙๖ ลงวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ เรื่อง แจ้งให้ชดใช้ ค่าสินไหมทดแทน ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง

/และวิธีพิจารณา...

และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ดังนั้น การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ และคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดแก่ผู้ฟ้องคดี นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย

จึงมีคำสั่งยืนตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น.

นายประสิทธิ์ศักดิ์ มีลาภ
ประธานแผนกคดีละเมิดและความรับผิดอย่างอื่น
ในศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายวราวุธ ศิริยุทธวัฒนา
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ประธานแผนกคดีบริหารราชการแผ่นดินในศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนต์ศิริเพ็ญ
ประธานแผนกคดีสิ่งแวดล้อมในศาลปกครองสูงสุด

นายสมรรถชัย วิชาลาภรณ์
ประธานแผนกคดีบริหารงานบุคคลในศาลปกครองสูงสุด

